

Arrest

nr. 303 893 van 27 maart 2024
in de zaken RvV X / XI en RvV X / XI

Inzake: 1. X (RvV X)
2. X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van X (RvV X)

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. FERRET
Zwitserlandstraat 16
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, in eigen naam, en X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van X, die beiden verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 27 november 2023 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 25 januari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat M. FERRET.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partij in de zaak RvV X (hierna: verzoeker) en verzoekende partij in de zaak RvV X (hierna: verzoekster), echtgenoten, die beiden verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen België binnen op 26 juli 2023 en verzoeken beiden de volgende dag om internationale bescherming. Op 27 oktober 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), zowel ten aanzien van verzoeker als verzoekster, tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die dezelfde dag aan verzoeker en verzoekster aangetekend worden verzonden.

1.2. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Georgische nationaliteit te bezitten, een Georgiër en Jehovagetuige te zijn. U bent geboren op 5 mei 1981 in Dusheti, waar u uw hele leven op verschillende adressen hebt gewoond. U rondde uw middelbare studies af en werkte van 2011 tot 2015 als soldaat. Vanaf 2016 tot aan uw vertrek werkte u als lasser bij een elektriciteitsmaatschappij. Verder werkte u ook in de bouw. Op 28 augustus 2013 trouwde u met K. C. (O.V. X.XXX.XXX, CG XX/XXXXXX), met wie u een dochter hebt, genaamd A. P. (O.V. X.XXX.XXX).

Kort na uw huwelijk – in de loop van 2014 – begon u interesse te krijgen in de Jehovagetuigen en begon u zich erin te verdiepen. U werd hiertoe aangezet door het geloof en de overtuiging van uw echtgenote K., die eveneens een Getuige van Jehova is. U bent echter tot op heden nog niet gedoopt. Nadat u zich bekeerde, kreeg u moeilijkheden met uw familie. De neven langs vaderskant bedreigden u verbaal en beledigden u als u bijvoorbeeld naar een begrafenis ging. Ze zeiden dat ze met u zouden afrekenen als Rusland heerst in Georgië. Soms ondernamen zij pogingen om u te slaan, maar dan werden zij gestopt door kennissen van jullie. Uw echtgenote werd eveneens bedreigd door haar familieleden omwille van haar geloof. Haar schoonbroer, die op dit moment in de gevangenis zit, dreigde er mee om u en uw echtgenote te vermoorden als hij vrijkomt. De neef van uw echtgenote dreigde haar eveneens te vermoorden. Verder kreeg u vanaf 2017 problemen met uw voormalige vriendenkring, omdat zij zagen dat u naar vergaderingen van Jehovagetuigen ging en omdat zij vernamen dat u omwille van uw geloof gestopt was met uw werk bij het leger. Zij onderdrukten u door u en uw gezin te beledigen en te bedreigen als zij u tegenkwamen op straat of ergens anders. Zo kwamen zij bijvoorbeeld op feestdagen dronken naar uw huis en zetten zij u onder druk om alcohol te drinken. In februari of maart 2023 kwam het eenmaal tot fysiek geweld, waarbij zij u enkele keren sloegen. U vreest gedood te worden door uw vrienden. Daarnaast werd u vaak op straat lastiggevalen of bedreigd door voorbijgangers. Ongeveer 2 weken voor uw vertrek kwam u met uw vrouw en dochter A. van een bijeenkomst, toen jullie – samen met enkele andere Jehovagetuigen – verbaal werden aangevallen op straat. Tot slot kreeg uw dochter te maken met pesterijen op school. Omwille van al deze problemen besloot u om – samen met uw echtgenote en dochter – het land te verlaten.

Jullie verlieten Georgië op 4 juli 2023 en reisden via Moldavië naar Roemenië. Daar wachtten jullie op een kennis die jullie tegen betaling naar Ierland zou brengen, hetgeen niet lukte. Vervolgens keerde u via Moldavië terug naar Georgië, waar u ongeveer een week verbleef. Jullie verlieten Georgië opnieuw op 18 juli 2023 en reisden via Frankrijk naar Roemenië, waar jullie opnieuw naar Ierland probeerden te gaan. Dit lukte echter niet en jullie reisden naar België, waar jullie aankwamen op 26 juli 2023. De volgende dag dienden jullie een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst, Georgië, omwille van uw vrees voor vervolging door uw voormalige vriendenkring, de mensen op straat en uw paternale neven, die u verbaal aanvielen en bedreigden.

U vreest door hen vermoord te worden. Daarnaast werd uw echtgenote K. C. (O.V. X.XXX.XXX, CG XX/XXXXXX) bedreigd door haar familie. Jullie vrezen met name om vermoord te worden door uw schoonbroer. Tot slot vreest u voor de toekomst van uw dochter, genaamd A. P. (O.V. X.XXX.XXX). Er wordt door het CGVS echter vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals vastgesteld in de Vluchtelingenconventie, noch dat u bij een terugkeer naar Georgië een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst kunnen er ernstige vragen gesteld worden bij het gedrag van u en uw echtgenote K. na jullie vertrek uit Georgië. Om te beginnen is het opmerkelijk dat jullie – nadat het niet lukte om vanuit Roemenië naar Ierland te gaan – terugkeerden naar Georgië en daar opnieuw een week verbleven (CGVS, p. 6-7 & Vragenlijst DVZ, punt 33 & CGVS K., p. 11). Toen u hierop werd gewezen, verklaarde u dat die kennis die jullie naar Ierland zou brengen, bleef aandringen dat hij nogmaals zou proberen. U verklaarde dat hij u

adviseerde om terug te keren naar Georgië (CGVS, p. 8; 18). U ging op dat moment niet naar een ander Europees land om asiel aan te vragen, omdat die kennis zijn ideeën bleef opdringen (CGVS, p. 8 & CGVS K., p. 11). Tot slot verklaarde u dat u in een huurappartement verbleef en dat niemand op de hoogte was van jullie terugkeer (CGVS, p. 18). Het feit dat jullie terugkeerden naar Georgië is echter niet in overeenstemming te brengen met de vrees voor vervolging die u en uw echtgenote koesterden, waarbij jullie zelfs vreesden om gedood te worden. Het feit dat jullie er eerder voor kiezen om terug te keren naar jullie land van herkomst dan naar een ander Europees land te gaan om bescherming te zoeken, ondermijnt de ernst van jullie vrees voor vervolging. Vervolgens verlieten jullie Georgië opnieuw en gingen jullie vervolgens naar Frankrijk, waar jullie ongeveer een week verbleven. U verklaarde dat jullie daar geen verzoek indienden, omdat jullie opnieuw naar Ierland wilden gaan en op voorhand hadden afgesproken dat – indien het niet zou lukken om naar Ierland te gaan – jullie asiel zouden vragen in België (CGVS, p. 8). Uit jullie handelwijze blijkt dat jullie internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtten, maar het belangrijker vonden een land te zoeken dat precies aan jullie verwachtingen voldeed, hetgeen niet te rijmen valt met een daadwerkelijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in uw land van herkomst. Deze vaststelling ondermijnt reeds in niet te onderschatten mate de ernst van de problemen die u en uw echtgenote inroepen.

Met betrekking tot uw verklaringen dat u door uw voormalige vriendenkring werd beledigd en bedreigd, waarbij het eenmaal tot fysiek geweld kwam (CGVS, p. 10-13), dat jullie beledigd werden door mensen in het openbaar (CGVS, p. 11) en dat jullie bedreigd en beledigd werden door uw paternale neven (CGVS, p. 5-6 & CGVS K., p. 8), dient vooreerst opgemerkt te worden dat deze feiten betreuwenswaardig zijn, maar dat deze naar aard, intensiteit en draagwijdte niet kunnen worden beschouwd als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Verder dient opgemerkt te worden dat u en uw echtgenote tegenstrijdige verklaringen aflegden over het fysieke geweld dat tegen u werd gebruikt. U verklaarde immers dat u enkele slagen kreeg van uw vrienden in februari of maart 2023, dat u daardoor een opengesprongen lip had en dat u 2 à 3 dagen na dit incident uw echtgenote hiervan op de hoogte bracht (CGVS, p. 11-12). Uw echtgenote verklaarde echter dat er geen fysiek geweld werd gebruikt tegen u, maar dat u telkens werd geprovoceerd tot een vechtpartij. Ze dacht dat u nooit echt slagen heeft gekregen (CGVS K., p. 9). Toen zij gewezen werd op uw verklaringen, verklaarde zij dat ze zich dat niet kon herinneren en dat er wel duwen en trekken was (CGVS K., p. 9). Het is echter bijzonder opmerkelijk dat uw echtgenote zich niet zou kunnen herinneren dat u daadwerkelijk geslagen bent. Zeker gezien het feit dat de enige keer was en dit incident nog dit jaar heeft plaatsgevonden. Bovendien dient opgemerkt te worden dat u bij de DVZ verklaarde dat u een paar keer werd geslagen door uw vrienden (Vragenlijst CGVS, vraag 5), terwijl uit uw CGVS-verklaringen blijkt dat het eenmalig was. Na confrontatie verklaarde u dat u bedoelde dat ze verschillende keren fysiek wilden aanvallen, maar dat het misschien niet genoeg verduidelijkt was (CGVS, p. 17). Dit is echter geen afdoende verklaring, aangezien er een groot verschil is tussen enerzijds daadwerkelijk meermaals geslagen worden en anderzijds een poging tot gebruik van fysiek geweld. Bijgevolg ondermijnt dit de geloofwaardigheid van het feit dat er ooit fysiek geweld tegen u werd gebruikt door uw vrienden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat de gedragingen van u en uw echtgenote de ernst van jullie vrees voor vervolging door uw voormalige vrienden, mensen op straat en uw neven ondermijnen. U verklaarde immers dat u bent opgegroeid in Dusheti, dat iedereen elkaar kende en dat u de laatste 7 à 8 jaren voor uw vertrek op hetzelfde adres in Dusheti woonde met uw echtgenote (CGVS, p. 3; 10). Het is bijzonder opmerkelijk dat u en uw echtgenote doorheen de afgelopen jaren geen stappen hebben ondernomen om te verhuizen of op een andere manier probeerden om de problemen te ontvluchten. U verklaarde immers dat uw problemen met uw voormalige vrienden rond 2017 waren begonnen en dat zij u en uw gezin telkens wanneer zij jullie tegenkwamen, beledigden en bedreigden (CGVS, p. 10; 13). Bovendien wisten zij waar u woonde en kwamen zij op feestdagen dronken naar uw huis om u te provoceren (CGVS, p. 10; 13). Daarnaast hadden uw neven eveneens een verblijfplaats in Dusheti en waren zij op de hoogte van uw verblijfplaats (CGVS, p. 6). Binnen deze context is het dan ook bevreemdend dat u de afgelopen jaren in Dusheti op hetzelfde adres bleef wonen. U verklaarde dat jullie nadachten om te verhuizen, maar dat jullie daartoe geen concrete stappen hebben gezet. U verklaarde dat jullie geloof nergens zou worden aanvaard, dat het financieel moeilijk zou geweest zijn, dat u uw leven dan van nul moet herbeginnen en dat jullie niet naar het westen van Georgië konden, omdat de familie van uw echtgenote daar woonde (CGVS, p. 17-18). Bovendien verklaarde u dat u niet sneller Georgië verliet, omdat het een moeilijke beslissing is en omdat jullie hoopten dat de situatie zou verbeteren (CGVS, p. 18). Er kan echter verwacht worden dat, indien de problemen met uw neven, voormalige vrienden en voorbijgangers dermate problematisch waren, dat jullie eerder stappen zouden ondernemen om de problemen te ontvluchten. Bijgevolg ondermijnt dit in sterke mate de ernst van jullie vrees voor vervolging voor uw voormalige vrienden, uw neven en de mensen in het openbaar. Daarnaast dient met betrekking tot uw neven opgemerkt te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u beledigd en bedreigd werd door hen op familiale bijeenkomsten zoals begrafenissen (CGVS, p. 6). Het feit dat u – ondanks hun beledigingen en bedreigingen – toch nog naar die bijeenkomsten ging, ondermijnt

eveneens de ernst van uw vrees voor uw neven. Ter volledigheid dient ook nog opgemerkt te worden dat u verklaarde dat u – nadat u geslagen was – niet naar de politie stapte omdat u het niet nodig vond om voor deze feiten bij de politie te gaan (CGVS, p. 17). Dit ondermijnt opnieuw de ernst van uw vrees voor vervolging door uw voormalige vriendenkring.

Tot slot is het opmerkelijk dat uw voormalige vrienden of neven – indien zij u daadwerkelijk zouden willen doden – niet sneller verdere stappen zouden ondernemen tegen u. Zeker binnen de door u geschetste context van uw jarenlange verblijf in Dusheti en het feit dat zij op de hoogte waren van uw verblijfplaats. Wanneer u hierop gewezen werd, verklaarde u dat u veel angst kreeg door alle beledigingen en bedreigingen die u al jaren moet aanhoren en dat u niet wilde wachten tot het moment waarop ze echt met u afrekenen (CGVS, p. 17). Er kan echter niet worden ingezien waarom zij – indien zij daadwerkelijk iets wilden doen – niet sneller stappen zouden ondernemen tegen u. Bijgevolg ondermijnt dit eveneens de ernst van de vervolgingsfeiten door uw voormalige vrienden en neven.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u en uw echtgenote – in het kader van de problemen met uw voormalige vrienden, voorbijgangers en uw neven - geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Met betrekking tot de bedreigingen van de familie van uw echtgenote – en met name het feit dat uw schoonbroer jullie dreigde te vermoorden – dient het volgende opgemerkt te worden.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat – hoewel het bijzonder betreuenswaardig is dat uw echtgenote tijdens haar jeugd door haar tante werd mishandeld, dat zij zowel de huishoudelijke taken als zwaar fysiek werk moest doen, en dat zij door haar neef en nicht werd mishandeld (CGVS K., p. 4-5) – er met de familie van uw echtgenote nauwelijks problemen zijn geweest nadat zij haar huis had verlaten toen ze 18 jaar oud was (i.e. 2010) (CGVS K., p. 5). Uw echtgenote verklaarde dat zij haar tante enkele jaren na jullie huwelijk had gecontacteerd. Zij hoopte dat haar tante was gekalmeerd en dat u kennis kon maken met uw schoonfamilie. Haar tante begon uw echtgenote echter te bedreigen en sindsdien heeft zij geen contact meer gehad (CGVS K., p. 5-6). Daarnaast werd uw echtgenote 3 jaar geleden eenmaal opgebeld door één van haar zussen, die haar uitschold. Bovendien probeerde diezelfde zus haar vorig jaar of een jaar eerder te vinden via Facebook (CGVS, K., p. 8; 10). Hoewel deze feiten betreuenswaardig zijn, kunnen deze naar aard, intensiteit en draagwijdte niet worden beschouwd als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Tot slot verklaarde uw echtgenote dat zij in juni 2022 - toen zij op bezoek was bij de zus van de echtgenote van haar neef, genaamd Kh., die eveneens een Jehovagetuige was – op de hoogte kwam van de bedreigingen van haar broer en neef (CGVS K., p. 5-6). Zij vernam toen dat haar neef had gezegd dat hij haar kapot zou maken en dat hij haar nooit zou aanvaarden (CGVS K., p. 5-6). Toen uw echtgenote enkele foto's plaatste met Kh., belde de zus van Kh. haar op en zij zei dat uw echtgenote moest vertrekken, omdat de neef van uw echtgenote haar aan het bedreigen was (CGVS K., p. 5-6). Bovendien vernam uw echtgenote toen dat haar broer jullie bedreigde met de dood (CGVS K., p. 7-8). Uw echtgenote verklaarde dat haar tante uw schoonbroer had opgezet tegen jullie (CGVS K., p. 5). Er dient echter opgemerkt te worden dat jullie sindsdien geen concrete bedreigingen of problemen hebben gehad door toedoen van de familie van uw echtgenote. Het feit dat jullie nog een jaar na deze doodsbedreigingen in Dusheti blijven leven zonder te verhuizen of andere stappen te ondernemen en zonder verdere concrete bedreigingen vanwege de familie van uw echtgenote, ondermijnt in sterke mate de ernst van deze problemen. Bovendien kan verwacht worden dat – indien jullie problemen krijgen met uw schoonbroer of de neef van uw echtgenote – jullie een beroep doen op jullie nationale autoriteiten (cfr infra).

Verder dient gewezen te worden op het feit dat er verder geen concrete incidenten zijn geweest en dat jullie sinds 2010 – nadat zij het huis had verlaten – niet meer in het echt in contact zijn gekomen met de familie van uw echtgenote. U verklaarde immers dat u de familieleden van uw echtgenote niet kende, dat u nooit persoonlijk bedreigd bent door hen en dat zij nooit naar jullie huis in Dusheti zijn gekomen (CGVS, p. 14). Uw echtgenoot verklaarde dat zij eveneens – sinds zij het huis verliet – in het echt geen contact meer heeft gehad met haar familie (CGVS K., p. 6). Zij verklaarde dat haar familie haar zocht aan bijeenkomsten van de Jehovagemeenschap voor jullie trouwen, maar dat dit ondertussen gestopt is (CGVS K., p. 8). Aangezien jullie trouwen op 28 augustus 2013 (CGVS, p. 5), betekent dit dat haar familie daar al ongeveer 10 jaar geleden mee stopte. Uw echtgenote verklaarde dat haar familie wellicht wist waar jullie woonden, maar zij verklaarde eveneens dat haar familie niet naar jullie huis kwam (CGVS K., p. 6; 8). Het feit dat er de afgelopen 10 jaar geen ontmoetingen in het echt hebben plaatsgevonden tussen enerzijds u en uw echtgenote en haar familie anderzijds, ondermijnt de ernst van de problemen die jullie hadden vanwege haar familie. Indien haar familie daadwerkelijk verdere stappen zou willen ondernemen tegen jullie, kan verwacht

worden dat zij dat eerder zouden gedaan hebben. Toen uw echtgenote hierop gewezen werd, verklaarde zij dat haar familie dat niet zelf zou doen en dat zij iemand anders tegen jullie zouden opzetten. Ze verklaarde dat ze haar blijven bedreigen en op een goed moment wachten om iets te doen (CGVS K., p. 10). Het is echter weinig aannemelijk dat uw schoonfamilie – indien zij u of uw echtgenote werkelijk willen treffen – niet sneller concrete stappen zouden ondernemen.

Op basis van bovenstaande vaststellingen kunnen er ernstige twijfels geuit worden bij de ernst van de problemen met de familie van uw echtgenote.

Tot slot blijkt uit de COI waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **COI Focus Georgië – Algemene situatie** van 16 januari 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_georgie_algemene_situatie_20230116.pdf), dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de Public Defender, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van Legal Aid Service voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo's, waaronder GYLA, Human Rights Center en Rights Georgia, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is. Uit de beschikbare COI blijkt dat een dergelijk gebrek aan bescherming voornamelijk voorkomt in highprofilezaken, waarbij hooggeplaatste opposanten van het huidige regime of hooggeplaatste figuren uit het vorige regime gerechtelijk vervolgd worden. Dergelijke zaken worden doorgaans gemonitord door de Public Defender en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven.

Er kan bijgevolg verwacht worden dat u aantoont dat u bescherming gezocht heeft, maar deze niet gekregen heeft. U slaagt hier echter niet in. Aangezien internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de verzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming, mag van een verzoeker worden verwacht dat hij of zij eerst alle billijke en realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Er dient echter te worden vastgesteld dat u en K. geen enkele poging hebben ondernomen om de bescherming van jullie nationale autoriteiten in te roepen.

Vooreerst blijkt dat jullie geen bescherming zochten bij de politie (CGVS, p. 14 & CGVS K., p. 8). Om te beginnen verklaarde u dat de politie niets deed bij zulke dreigementen. Hiervoor baseerde u zich op het feit dat het dagdagelijks gebeurde dat de politie niets ondernam als bijvoorbeeld een moeder hulp zocht tegen haar zoon, maar die zoon zijn moeder toch iets kon aandoen (CGVS, p. 14-15). Bovendien verklaarde u dat ze in uw concrete geval niet konden helpen, omdat de politie in zulke gevallen niets doet en omdat de politie wacht tot het ernstig is en dat – als ze dan ingrijpen – het te laat is (CGVS, p. 15). Zulke algemene en onpersoonlijke verklaringen zijn vanzelfsprekend niet afdoende. Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat de politie in uw concrete geval geen bescherming zou kunnen bieden. Daarnaast verklaarde u dat u geen klacht wilde indienen tegen de mensen die u bedreigen, omdat een klacht hen enkel geïrriteerder zou maken en er mogelijks voor zou zorgen dat zij hun dreigementen in werkelijkheid omzetten (CGVS, p. 15). Hieruit blijkt geenszins dat de politie niet in staat zou zijn om u – indien u daadwerkelijk klacht zou indienen – te beschermen. Uw echtgenote verklaarde dat de politie een cynische verstandhouding heeft met de Jehovagetuigen. Zo verklaarde zij dat de politie – wanneer jullie werden uitgescholden of werden bedreigd aan jullie bijeenkomstplaatsen – passeerde en niets ondernam (CGVS K., p. 9). Verder verwees zij naar een incident in Batoumi, waarbij werkgereedschap van boven naar beneden werd gegooid en waarbij de politie eveneens niet tussenkwam (CGVS K., p. 9). Tot slot verklaarde zij dat er beelden worden verspreid, waarbij Jehovagetuigen worden bedreigd en uitgescholden en dat de politie niets onderneemt (CGVS K., p. 9). Niettemin er in Georgië op vlak van bescherming in geval van Jehovagetuigen weldegelijk tekortkomingen zijn, blijkt uit de algemene informatie dat de kwaliteit van het onderzoek naar misdaden op grond van religie en de houding van de politieagenten tegenover slachtoffers verbeterd is (zie administratief dossier, blauwe map, COI Focus – Georgië: algemene situatie, p. 39-40). Bijgevolg is het louter verwijzen naar de algemene situatie op vlak van bescherming van Jehovagetuigen niet voldoende om te concluderen dat uw autoriteiten in geval van problemen onwillig dan wel onmachtig zouden zijn om u hulp en/of bescherming te bieden.

Aangezien u en uw echtgenote geen enkele poging hebben ondernomen om hulp of bescherming te zoeken bij jullie nationale autoriteiten, kan niet worden geconcludeerd dat jullie in jullie persoonlijke en concrete geval geen bescherming zouden kunnen krijgen van jullie nationale autoriteiten. Ter volledigheid dient opgemerkt te worden dat u verklaarde dat u uw problemen aanklaagde binnen uw geloofsgemeenschap. Daar werd u onder meer geadviseerd om naar de politie te stappen als er echt iets ondernomen wordt tegen u (CGVS, p. 16). Het is dan ook opmerkelijk dat u – ondanks het advies – niet naar de politie stapte

Met betrekking tot uw schoonbroer dient opgemerkt te worden dat uit de verklaringen van u en uw echtgenote blijkt dat uw schoonbroer werd veroordeeld en tot op heden in de gevangenis zit (CGVS, p. 14). Hieruit blijkt duidelijk dat de politie in staat is om stappen te ondernemen tegen hem. U verklaarde echter dat de politie jullie niet zou kunnen beschermen tegen uw schoonbroer, omdat – als u klacht indient – ook bewijzen moet hebben. Indien u geen bewijzen had, zou u kunnen beschuldigd worden van smaad (CGVS, p. 15). Wanneer u werd gevraagd of u bescherming zou kunnen zoeken als uw schoonbroer vrijkomt en jullie daadwerkelijk bedreigd of lastigvalt, verklaarde u dat uw schoonbroer de persoon is die doet wat hij zegt en dat u de mogelijkheid niet zal hebben om bescherming te vragen (CGVS, p. 15). Uw echtgenote verklaarde eveneens dat haar broer en neef niet bang zijn van de politie en dat ze niet te stoppen zijn (CGVS K., p. 9). Dit zijn echter geen afdoende verklaringen. Er kan verwacht worden dat – indien u en uw echtgenote zich daadwerkelijk bedreigd voelen door uw schoonbroer – jullie bescherming zoeken bij jullie nationale autoriteiten. Hierbij dient gewezen te worden op het feit dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden. Hierbij dient opnieuw benadrukt te worden dat uit uw verklaringen eveneens de welwillendheid van de politie blijkt. Bovendien dient gewezen te worden op het feit dat uw schoonbroer reeds eerder werd veroordeeld. Toen u hierop gewezen werd, verklaarde u dat wat gebeurde in Georgië, aantoonde dat zij niets ondernemen en dat u enkel zou zeggen dat het de moeite waard is, als u voorbeelden kon geven waarbij de politie effectief iets ondernamen (CGVS, p. 15). Zulke algemene en onpersoonlijke verklaringen zijn niet afdoende. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u en uw echtgenote geen bescherming zouden kunnen zoeken tegen uw schoonbroer.

Daarnaast zochten u en uw echtgenote ook geen hulp bij een andere overheidsinstantie (CGVS, p. 15 & CGVS K., p. 8). U deed dit niet, omdat de mensen die de wetten in hun handen hebben, dat niet doen. U verklaarde dat u niet kan rekenen op hen in Georgië (CGVS, p. 15). Er dient opnieuw benadrukt te worden dat zulke vage en onpersoonlijke verklaringen in geen geval een afdoende verklaring zijn. Daarnaast verklaarde u ook dat u geen bescherming zocht bij de overheid, omdat u zelf bij de overheid had gewerkt – meer bepaald als soldaat – en dat u daar uitgelachen werd omdat u zich wilde verdiepen in een ander geloof (CGVS, p. 16). Het feit dat u door uw collega's werd uitgelachen, toont geenszins aan dat u geen hulp zou krijgen van de politie of van een andere overheidsinstantie. Dit speelt zich immers af binnen een geheel andere context dan de bedreigingen door uw vrienden op straat. Bijgevolg slaagt u er niet in aannemelijk te maken dat u geen bescherming zou kunnen krijgen van uw nationale autoriteiten. Ter volledigheid dient hierbij nogmaals gewezen te worden op het feit dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn, maar niet absoluut.

Tot slot zochten jullie ook geen hulp bij een organisatie die losstaat van de overheid. U verklaarde dat u er over gehoord had, maar er niet naar toe stapte (CGVS, p. 15). U baseerde zich op het feit dat geen enkele dienst in Georgië in staat is om de religieuze discriminatie te ontwortelen, omdat degene die het moeten doen, zelf gelovig zijn (CGVS, p. 16). Zoals eerder aangegeven zijn zulke algemene en onpersoonlijke verklaringen vanzelfsprekend niet afdoende.

Op basis van bovenstaande elementen slaagt u er niet in aannemelijk te maken waarom u geen bescherming zou kunnen krijgen omwille van uw problemen.

Tot slot verklaarde u dat uw dochter gepest werd op school en dat u schrik hebt dat zij zich hierdoor niet zal kunnen ontwikkelen op een normaal psychologisch niveau (CGVS, p. 18). Uit uw verklaringen blijkt echter dat deze pesterijen onvoldoende zwaarwichtig zijn om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. U verklaarde dat zij verbaal werd beledigd omdat zij niet deelnam aan feestdagen of verjaardagen (CGVS, p. 19). U verklaarde dat uw echtgenote dit heeft aangeklaagd bij de school, maar dat zij geen stappen hebben ondernomen (CGVS, p. 19). Deze pesterijen zijn betreurenswaardig, maar kunnen naar aard, intensiteit en draagwijdte niet worden beschouwd als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien verklaarde u dat u nooit hebt overwogen om uw dochter naar een andere school te sturen, omdat u dan ook moest verhuizen. U verklaarde dat er in Dusheti 2 scholen waren, maar dat ze in een andere school hetzelfde probleem zou hebben (CGVS,

p. 19). Het feit dat u echter geen verdere stappen hebt ondernomen om deze problemen aan te pakken, ondermijnt de ernst ervan.

Uw documenten kunnen hier geen ander licht opwerpen. Het paspoort van u, het paspoort van uw echtgenote en de geboorteakte van jullie dochter, bevestigt louter uw en hun identiteit, hetgeen niet in twijfel wordt getrokken. De huwelijksakte bevestigt jullie huwelijk, hetgeen eveneens niet in twijfel wordt getrokken. De certificaten van uw werk, bevestigen dat u in het leger hebt gewerkt, hetgeen eveneens niet in twijfel wordt getrokken. Het medische attest van uw echtgenote waarbij ze bloedtransfusie verbiedt, de foto van uw echtgenote aan de pioniersschool van de Jehovagetuigen in 2018 in Georgië, de foto van uw echtgenote die standdienst heeft in Dusheti, de deelnamekaart van uw echtgenote aan een congres van Jehovagetuigen in juni 2023, de foto's van u en uw echtgenote op datzelfde congres en de foto van u met Jehovagetuigen in België, bevestigt het feit dat jullie Jehovagetuigen zijn, hetgeen eveneens niet in twijfel wordt getrokken. Tot slot dient met betrekking tot de arresten en de artikels die u neerlegde opgemerkt te worden dat deze enerzijds betrekking hebben op derden maar niet op u persoonlijk, en anderzijds handelen over de algemene situatie van Jehovagetuigen in Georgië, hetgeen de bovenstaande beoordeling niet kan wijzigen. Ter volledigheid dient opgemerkt te worden dat het frappant is dat u geen kennis had van deze arresten en artikels. U verklaarde dat u kennis moest nemen van de documenten, maar de taal niet sprak (CGVS, p. 8). Er kan echter verwacht worden dat u – indien u deze documenten neerlegt ter staving van uw eigen verzoek – enige kennis heeft over de documenten of op z'n minst kan vertellen waarom u die neerlegde.

Het CGVS besluit dan ook dat u niet aannemelijk maakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie loopt, noch dat u in geval van terugkeer naar Georgië een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4,§2) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

1.3. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Georgische nationaliteit te bezitten, een Georgiër en Jehovagetuige te zijn. U bent geboren op 28 juni 1992 in Kobuleti. De laatste jaren verbleef u met uw echtgenoot in Dusheti. U rondde uw middelbare studies af en werkte bij een schoonmaakbedrijf. Op 28 augustus 2013 trouwde u met G. P. (O.V. X.XXX.XXX, CG XX/XXXXX), met wie u een dochter hebt, genaamd A. P. (O.V. X.XXX.XXX).

Omdat uw beide ouders waren overleden, werd u opgevoed door uw tante. Zij mishandelde u echter, waarbij zij u dagelijks sloeg en waarbij zij u zowel huishoudelijke taken als zwaar fysiek werk liet doen. Daarnaast werd u ook mishandeld door uw neef en nicht. In die periode kreeg u interesse in de Jehovagetuigen en nam u deel aan bijeenkomsten. Toen u 18 jaar was (i.e. 2010), kon u uiteindelijk ontsnappen uit het huis van uw tante en weglopen. Nadat u was weggelopen van huis, had u geen contact meer in het echt met iemand van uw familie. Uw familie kwam u echter wel zoeken bij bijeenkomsten van Jehovagetuigen, maar dit stopte nog voor uw huwelijk. Enkele jaren nadat u was weggelopen en nadat u getrouwd was, nam u contact op met uw tante. U hoopte dat ze was gekalmeerd en dat uw man kennis kon maken met uw familie. Toen zij opnam, begon zij u echter te bedreigen. Ongeveer 3 jaar geleden werd u opgebeld door een van uw zussen en zij schold u uit. Daarna veranderde u uw gsm-nummer. Ongeveer een jaar later merkte u op dat uw zus u probeerde te vinden via Facebook. In juni 2022 ging u naar Chakvi, op bezoek bij Kh. Zij was de zus van de echtgenote van uw neef en zij was eveneens een Jehovagetuige. Toen u daar was, vernam u dat uw neef daar op bezoek was geweest en dat hij u bedreigde. Zo zou hij gezegd hebben dat hij u kapot zou maken. Terwijl u aan de zee was, maakte u foto's met Kh. en zette u die op Facebook. Dan werd Kh. gebeld door haar zus, die vertelde dat uw neef u aan het bedreigen was. Verder vernam u ook dat uw broer – die in de gevangenis zit – u en uw echtgenoot met de dood bedreigde. Hierdoor besloot u te vertrekken uit Chakvi. Naast de problemen met uw familie, werd u ook in het openbaar beledigd omwille van uw religieuze overtuiging. Uw echtgenoot werd beledigd en bedreigd door zijn voormalige vriendenkring. Als u samen met uw echtgenoot buiten liep, werd u eveneens beledigd door zijn voormalige vrienden. Daarnaast kwamen zijn vrienden op feestdagen dronken naar jullie huis en provokeerden zij uw echtgenoot. U vreest dat uw echtgenoot gedood zal worden door zijn vrienden. Tot slot kreeg uw dochter te maken met pesterijen op

school. Omwille van al deze problemen besloot u om – samen met uw echtgenoot en dochter – het land te verlaten.

Jullie verlieten Georgië op 4 juli 2023 en reisden via Moldavië naar Roemenië. Daar wachtten jullie op een kennis die jullie tegen betaling naar Ierland zou brengen, hetgeen niet lukte. Vervolgens keerde u via Moldavië terug naar Georgië, waar u ongeveer een week verbleef. Jullie verlieten Georgië opnieuw op 18 juli 2023 en reisden via Frankrijk naar Roemenië, waar jullie opnieuw naar Ierland probeerden te gaan. Dit lukte echter niet en jullie reisden naar België, waar jullie aankwamen op 26 juli 2023. De volgende dag dienden jullie een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Op het CGVS verklaarde u dat uw tante u vroeger heel hard had geslagen en dat u hierdoor aan een oor nauwelijks kan horen (CGVS, p. 4). Er werd u meegedeeld dat u het op tijd moest aangeven als u iets niet verstond (CGVS, p. 4). Daarnaast verklaarde u dat het gehoor goed verlopen was, maar dat u al uw hele leven last hebt van paniekaanvallen, minderwaardigheidsgevoel en dat het emotioneel heel zwaar is (CGVS, p. 12). Uit de analyse van het gehoorverslag blijkt echter dat uw medische en psychologische toestand geen invloed heeft gehad op het verloop van het persoonlijk onderhoud. U maakte zelf op geen enkel moment gewag van eventuele problemen. Er dient opgemerkt te worden dat u bij de DVZ geen melding maakte van eventuele medische of psychologische problemen. U verklaarde dat alles goed was (Vragenlijst DVZ, punt 29). Bovendien verklaarde u bij de DVZ dat er geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure zouden kunnen bemoeilijken (Vragenlijst “bijzondere procedure noden” DVZ, 24.08.2023). Ter volledigheid dient opgemerkt te worden dat u geen documenten neerlegde die uw medische of psychologische toestand kunnen staven. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich beroept op dezelfde asielmotieven als uw echtgenoot (CGVS, p. 7). In het dossier van uw echtgenoot G. P. (O.V. X.XXX.XXX, CG XX/XXXXX) werd een weigeringsbeslissing genomen, waardoor ook in uw hoofde geen vervolgingsvrees of risico op ernstige schade kan worden vastgesteld op deze basis. De beslissing van uw echtgenoot luidt als volgt:

[...]

Het CGVS besluit dan ook dat u niet aannemelijk maakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie loopt, noch dat u in geval van terugkeer naar Moldavië een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)”*

2. Over de rechtspleging

Verzoeker, wiens beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het rolnummer RvV 305 323, is de echtgenoot van verzoekster, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 304 828. Verzoekers beroepen zich op dezelfde asielmotieven en de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen zijn gebaseerd op dezelfde motieven. In het verzoekschrift van verzoekster wordt het enig middel uit het verzoekschrift van verzoeker zo goed als integraal hernomen. Gelet op het voorgaande moeten de zaken, omwille van hun onderlinge verknochtheid, worden samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van de beroepen

3.1. De verzoekschriften

3.1.1. In wat zich aandient als een identiek enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van

de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

In een eerste middelonderdeel betogen verzoekers dat hen de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet moet worden toegekend. In deze gaan verzoekers vooreerst in op de overweging van de bestreden beslissingen inzake het feit dat zij – nadat het niet lukte om vanuit Roemenië naar Ierland te gaan – terugkeerden naar Georgië en er een week verbleven. Zij benadrukken dat zij slechts voor een zeer beperkte periode terugkeerden, zijnde zeven dagen, dat zij in een appartement in Tbilisi – meer dan 400 kilometer van Batumi en 45 kilometer van Dusheti – woonden, en dat niemand wist dat ze er waren. Zij vervolgen dat het duidelijk is dat als zij zich verbergen en in de schaduw leven, zij bescherming zullen zoeken tegen vervolging. Zij menen dat zo een leven echter niet in overeenstemming is met de menselijke waardigheid en de vrijheid van religie en dat zij het recht hebben om *“een leven van zelfbeschikking”* te leiden, waarin zij hun geloof kunnen uitoefenen zonder zich te verstoppen.

Voorts hekelen zij de overweging van de bestreden beslissingen dat het geweld dat verzoeker onderging niet ernstig genoeg zou zijn. Verzoekers opperen dat het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève) en de Vreemdelingenwet niet alleen op fysiek geweld doelen, doch spreken van lichamelijk en geestelijk geweld. Zij menen dat het geestelijk geweld *in casu* voldoende duidelijk was en geconcretiseerd werd door bedreigingen, provocaties en vechtpartijen. Tot slot stellen zij nog dat het feit dat verzoeker voldoende integriteit en zelfbeheersing aan de dag kon leggen door niet toe te geven aan de provocaties, niet tegen hem kan worden gebruikt om te besluiten dat het ondergane geweld niet ernstig was.

Vervolgens gaan verzoekers in op de overweging dat het feit dat de familie van verzoekster niet meer bij haar thuis is geweest na hun huwelijk in 2013 betekent dat de bedreiging die zij vormen niet ernstig is. Verzoekers onderstrepen dat de dreigingen in 2022 geïntensiveerd zijn na het incident in Chakvi en dat het dit ene incident te veel was dat uiteindelijk het keerpunt was voor hen, waarna ze een jaar later de moeilijke beslissing namen om hun land, hun cultuur en hun verleden achter zich te laten om helemaal opnieuw te beginnen. Zij verduidelijken dat dit een weloverwogen en moeilijke beslissing was, dat de commissaris-generaal geen rekening hield met de moeilijkheid voor een gezin met een kind van negen jaar om een levensverandering te ondergaan die zo ingrijpend is als een verandering van land, zonder kennis van een andere taal dan het Georgisch, dat hun affiniteit met hun land, ondanks de afwijzing van hun geloof, zeer sterk is, dat zij er al hun hele leven wonen, dat zij hoopten hun dochter daar te zien opgroeien, dat zij erg gehecht zijn aan hun getuigengemeenschap, waar ze veel zeer goede vrienden hebben en dat verhuizen naar een ander land de realiteit met zich meebrengt dat ze hun hele leven helemaal opnieuw moeten opbouwen, een nieuwe taal moeten leren en moeten integreren in een vreemd land. Verzoekers besluiten in deze dat hun angst, dat de familie van verzoekster op een gegeven moment actie zou ondernemen, uiteindelijk opwoog tegen al deze ongemakken, na een lange en hartverscheurende overweging.

Voorts zijn verzoekers het niet eens met de overweging van de bestreden beslissingen dat het voor hen mogelijk zou zijn om overal in Georgië naartoe te verhuizen om een einde te maken aan de vervolging die zij hebben ondergaan. Zij betogen dat uit hun verklaringen blijkt dat verzoekster haar woonplaats reeds was ontvlucht om zich met haar echtgenoot in Dusheti te vestigen, doch dat de kwelling van verzoeker niet gestopt is. Luidens de verzoekschriften verklaarde hij duidelijk dat hij het slachtoffer is van voortdurende intimidatie en pesterijen vanwege zijn beleden geloof. Verzoekers voegen hieraan toe dat, in het verlengde hiervan, zijn familie ook lijdt. Zo werd verzoekster toen zij in Dusheti aankwam ook geconfronteerd met verder geweld, voortkomende uit de gemeenschap van verzoeker die haar sociaal snel afwees. Daarnaast opperen zij in deze dat de Georgische samenleving niet erg tolerant is ten opzichte van getuigen van Jehova. Zij wijzen erop dat dit herhaaldelijk is erkend in verschillende arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) waarin Georgië werd veroordeeld wegens passiviteit bij de bescherming van deze religieuze gemeenschap. Zij besluiten dat, waar zij ook gaan, zij het risico lopen op geweld en niet voldoende beschermd zullen worden door de autoriteiten. Tot slot voegen verzoekers nog toe dat verzoekster niet immuun is voor haar familie, ook al heeft zij alle contact met hen verbroken. Zij stellen dat te dezen kan verwezen worden naar de voorbeelden van intimidatie op *Facebook* waarvan zij in juni 2022 slachtoffer werd.

Bovendien hekelen verzoekers dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen stelt dat zij niet aannemelijk maken dat zij geen beroep kunnen doen op bescherming voorzien in Georgië. In deze benadrukken verzoekers dat uit rechtspraak van het EHRM blijkt dat staten niet mogen eisen dat vreemdelingen *“een zeker bewijs leveren van hun beweringen dat zij onderworpen zullen worden aan verboden behandelingen”*. Vervolgens gaan verzoekers in op het principe van het voordeel van de twijfel. Bovendien menen zij dat zij geen bewijs kunnen leveren van een negatief feit. Zij vervolgen dat zij slechts voorbeelden kunnen geven van hun ervaringen, zoals zij tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) gedaan

hebben toen zij melding maakten van de passiviteit van de politie tijdens een bijeenkomst van getuigen van Jehova's, alsook bewijs kunnen leveren van de systematische passiviteit van de Georgische staat bij de bescherming van getuigen van Jehova's, wat zij gedaan hebben aan de hand van verschillende arresten van het EHRM en rapporten, die een solide getuigenis vormen van deze realiteit. Verzoekers stellen voorts dat zij verklaarden dat een dergelijke passiviteit des te meer uitgesproken was als het ging om de bescherming van een religieuze minderheid, zoals de getuigen van Jehova. Volgens hen heeft de verwerende partij echter geen rekening gehouden met deze parameter. Daarnaast hekelen verzoekers dat de commissaris-generaal zich op de gevangenneming van verzoeksters broer beroept als bewijs van de doeltreffendheid van het Georgisch rechtssysteem. Het is – aldus verzoekers – van cruciaal belang te benadrukken dat het loutere feit dat een persoon in de gevangenis zit, niet *ipso facto* aantoonst dat verzoekers *in casu* een effectieve bescherming zouden genieten indien zij een klacht zouden indienen. In deze onderstrepen zij dat de gevangenschap van de broer van verzoekster het gevolg was van diefstal die niets te maken had met de bedreigingen die hij ten aanzien van hen uitte. Tot slot wijzen verzoekers nog op het feit dat de broers van verzoekster tante in dienst zijn van de Georgische autoriteiten.

Tot slot gaan verzoekers in op de overweging van de bestreden beslissingen waarin wordt gesteld dat zij slechts bewijs leverden met betrekking tot de algemene situatie inzake de bescherming van de religieuze minderheid van de getuigen van Jehova's in hun land van herkomst. Onder verwijzing naar rechtspraak van het EHRM opperen zij dat dit Hof heeft bepaald dat in asielzaken de autoriteiten die asielverzoeken behandelen, rekening moeten houden met de objectieve situatie in het betrokken land. Zij vervolgen dat de verwerende partij dus geen zwaardere bewijslast kan opleggen dan die welke volgens de Europese rechtspraak geldt, alsook dat zij niet kan verwachten dat verzoekers *in concreto* het stilzitten van de autoriteiten bewijzen.

In een tweede middelonderdeel menen verzoekers dat de bestreden beslissingen de motiveringsplicht schenden. Dit middelonderdeel wordt in beide verzoekschriften aangevat met een theoretische uiteenzetting inzake de motiveringsplicht. In het verzoekschrift dat werd ingediend door verzoeker, wordt vervolgens gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing die ten aanzien van hem genomen werd louter standaardmotiveringen inhouden. In het verzoekschrift dat werd ingediend door verzoekster, wordt dan weer betoogd dat de commissaris-generaal zich in de bestreden beslissing genomen ten aanzien van haar beperkt tot het verwijzen naar de motieven van de bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoeker, zonder rekening te houden met de bijzondere omstandigheden eigen aan haar persoon. Voorts wordt er gesteld dat de commissaris-generaal wel besluit dat zij niet aannemelijk maakt dat zij bij terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, doch niet motiveert waarom dit zo is.

In een derde middelonderdeel opperen verzoekers dat de bestreden beslissingen het zorgvuldigheidsbeginsel schenden. In deze betogen verzoekers dat de commissaris-generaal zich uitsluitend beroept op een onzorgvuldige en niet geverifieerde analyse van hun dossier, waarbij geen rekening werd gehouden met hun belang(en), hetgeen een schending inhoudt van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij menen dat hen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal gevraagd werd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloten om in België om internationale bescherming te verzoeken, waarna zij een bezwaar uitten tegen een overdracht aan terugkeer naar Georgië omwille van een risico van fysiek geweld, potentieel tot het punt van moord, en morele intimidatie door verzoeksters ex-familie, namelijk haar opgesloten broer. Zij vervolgen dat zij in dit verband ook verwezen naar het stelselmatige nalaten van de gerechtelijke autoriteiten bij de verdediging van burgers, waardoor zij ervan werden weerhouden een klacht in te dienen tegen verzoeksters broer, wat het risico met zich zou meebrengen dat hij kwader zou worden. Ook benadrukken zij dat indien zij een klacht zouden indienen (tegen de broer van verzoekster die haar dreigde te vermoorden), de kans zeer groot zou zijn dat de klacht als een familieruzie zou worden aangemerkt en zou worden afgewezen, des te meer gezien zij naar verluidt bescherming zoeken op basis van hun religieuze overtuigingen, wat bijdraagt aan de passiviteit van de autoriteiten. Zij besluiten dat het risico om de situatie te verergeren dan ook zwaarder woog dan de kans van slagen van de klacht. Verzoekers vervolgen dat de verwerende partij daarop antwoordde dat zij dit niet bewezen hadden. Zij zijn het hier niet mee eens en menen dat zij met deze verklaringen wel degelijk aannemelijk maken dat zij geen beroep kunnen doen op bescherming voorzien in Georgië, gelet op hun in het eerste middelonderdeel uiteengezette betoog hieromtrent, dat zij in de verzoekschriften in deze integraal herhalen. Zij besluiten dat hieruit duidelijk blijkt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is.

In een vierde middelonderdeel stellen verzoekers dat de commissaris-generaal met de bestreden beslissingen artikel 8 van het EVRM schendt. Na een theoretische uiteenzetting omtrent deze verdragsbepaling, betogen verzoekers dat zij zich in de Georgische samenleving niet kunnen ontplooiën en ontwikkelen en geen kans zouden krijgen om een menswaardig bestaan te leiden. Zij vervolgen dat een terugkeer naar Georgië voor hen een reëel risico inhoudt op zowel psychisch als fysiek geweld, mogelijks met de dood tot gevolg. Volgens hen is dit des te schadelijk voor hun kind, gezien haar jonge leeftijd en de noodzaak die in haar hoofd bestaat om in een veilige omgeving op te groeien.

In een vijfde en laatste middelonderdeel gaan verzoekers in op het feit dat de bestreden beslissingen artikel 3 van het EVRM schenden. Verzoekers beperken zich hier voornamelijk tot het geven van een theoretische uiteenzetting omtrent artikel 3 van het EVRM, waarna zij besluiten dat de verwerende partij ten onrechte heeft geoordeeld dat zij niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij een reëel risico zouden lopen op ernstige schendingen van het recht op vrijheid en veiligheid.

3.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vragen verzoekers de Raad om de bestreden beslissingen te hervormen en hen de vluchtelingenstatus toe te kennen, dan wel om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te sturen naar het commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

3.2. Stukken

3.2.1. Verzoekers voegen ter staving van hun betoog volgende stukken bij de voorliggende verzoekschriften:

- RvV 11 juni 2018, nr. 205 107 (stuk 4);
- COI Focus "*Georgië Algemene situatie*" 24 februari 2022 (stuk 5);
- EHRM 7 oktober 2014, nr. 28490/02; Begheluri e.a./Georgië (samenvatting) (stuk 6);
- EHRM 3 mei 2015, nr. 71156/01 (samenvatting) (stuk 7);
- EHRM 17 januari 2017, nr. 18766/04, Tsartsidze e.a./Georgië (stuk 8);
- uittreksels JW.org (stuk 9);
- medische kaart verzoekster die bloedtransfusie verbiedt (stuk 10);
- foto met de Belgische gemeenschap van Jehova's Getuigen (stuk 11);
- kaart verzoekster deelname getuigencongres in Georgië (stuk 12);
- foto's op het Congres van 17 tot en met 19 juni (stukken 13-14);
- foto op de Jehova's Getuigen pioniersschool in Georgië 2018 (stuk 15);
- foto van verzoekster in de Gemeenschap in Georgië (stuk 16);
- huwelijksakte verzoekers (stuk 17);
- paspoorten verzoekers (stukken 18-19).

3.2.2. De verwerende partij maakt, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, op 23 februari 2024 aan de Raad een aanvullende nota over, waarin zij verwijst naar de COI Focus, "*Georgië algemene situatie*" van 11 december 2023 en er de weblink van vermeldt.

3.3. Beoordeling van de beroepen

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

3.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoekers al dan niet voldoen aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavige beroepen, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.3.4. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de

nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.3.5. De schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, kan enkel dienstig worden aangevoerd wanneer de rechten vermeld in voornoemd artikel daadwerkelijk geschonden dreigen te worden. Onderhavige beslissingen houden enkel in dat aan verzoekers de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd en houden geen schending in van genoemd artikel. De Raad wijst er te dezen op dat de bestreden beslissingen er op geen enkele wijze toe strekken een inmenging in verzoekers' gezinsleven uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn. De bestreden beslissingen strekken er immers op geen enkele wijze toe het gezinsleven van verzoekers te verhinderen of te bemoeilijken. Evenmin hebben de bestreden beslissingen tot gevolg dat verzoekers feitelijk gescheiden worden van hun familie. Het is pas op het ogenblik dat aan verzoekers daadwerkelijk een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM zich opdringt. De schending van artikel 8 van het EVRM wordt in het kader van onderhavige procedure dan ook niet dienstig aangevoerd.

3.3.6. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit de verzoekschriften blijkt dat verzoekers deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het identiek enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.7. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/9, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”

Dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoekers de bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoeker in het geheel niet aanvechten of betwisten waar terecht wordt gesteld dat in zijn hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

In de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, wordt in dit verband het volgende overwogen:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Op het CGVS verklaarde u dat uw tante u vroeger heel hard had geslagen en dat u hierdoor aan een oor nauwelijks kan horen (CGVS, p. 4). Er werd u meegedeeld dat u het op tijd moest aangeven als u iets niet verstond (CGVS, p. 4). Daarnaast verklaarde u dat het gehoor goed verlopen was, maar dat u al uw hele leven last hebt van paniekaanvallen, minderwaardigheidsgevoel en dat het emotioneel heel zwaar is (CGVS, p. 12). Uit de analyse van het gehoorverslag blijkt echter dat uw medische en psychologische toestand geen invloed heeft gehad op het verloop van het persoonlijk onderhoud. U maakte zelf op geen enkel moment gewag van eventuele problemen. Er dient opgemerkt te worden dat u bij de DVZ geen melding maakte van eventuele medische of psychologische problemen. U verklaarde dat alles goed was (Vragenlijst DVZ, punt 29). Bovendien verklaarde u bij de DVZ dat er geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure zouden kunnen bemoeilijken (Vragenlijst “bijzondere procedure noden” DVZ, 24.08.2023). Ter volledigheid dient opgemerkt te worden dat u geen documenten neerlegde die uw medische of psychologische toestand kunnen staven. Gelet op wat voorafgaat

kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoekers laten deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn, volledig onverlet, zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer, onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

3.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.8.1. Verzoekers, beiden getuigen van Jehova, vrezen bij terugkeer naar hun land van herkomst, Georgië, te worden vervolgd omwille van hun religie. Vooreerst werd(en) verzoeker(s) verbaal aangevallen en bedreigd door verzoekers voormalige vriendenkring, mensen op straat en verzoekers paternale neven en vrezen zij bij terugkeer door hen vermoord te worden. Daarnaast werd verzoekster bedreigd door haar familie. Zij vrezen ook door hen, en met name de broer van verzoekster, vermoord te worden. Tot slot vrezen verzoekers voor de toekomst van hun dochter.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers doorheen hun verklaringen niet aannemelijk gemaakt dat zij een vrees voor vervolging, in de zin van het Verdrag van Genève, hebben, noch bij terugkeer naar Georgië een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals vastgesteld in de definitie van subsidiaire bescherming, lopen. Vooreerst (i) ondermijnt het gedrag van verzoekers na hun vertrek uit Georgië reeds de ernst van de door hen ingeroepen problemen. Voorts (ii), wat betreft verzoekers' problemen met de voormalige vrienden van verzoeker, zijn paternale neven en voorbijgangers, merkt de commissaris-generaal in eerste instantie (a) op dat de feiten die verzoeker(s) in het verleden in dit verband reeds meemaakte(n) niet kunnen worden beschouwd als vervolging in de zin van het Verdrag van Genève. Verder (b) leggen verzoekers tegenstrijdige verklaringen af over het fysiek geweld dat tegen verzoeker werd gebruikt. Daarnaast (c) ondermijnen de gedragingen van verzoekers de ernst van hun vrees voor vervolging door verzoekers voormalige vrienden, zijn paternale neven en mensen op straat. Tot slot (d) is het opmerkelijk dat verzoekers voormalige vrienden en neven – indien zij hen daadwerkelijk zouden willen doden – niet sneller verdere stappen zouden ondernemen tegen hen. Bovendien (iii) kunnen er vraagtekens geplaatst worden bij de ernst van de problemen met de familie van verzoekster. Zo (a) dient opgemerkt te worden dat er met verzoeksters familie nauwelijks problemen zijn geweest nadat zij haar huis had verlaten toen zij achttien jaar oud was in 2010. Tevens (b) dient gewezen te worden op het feit dat er verder geen concrete incidenten zijn geweest en dat verzoekers sinds 2010 – nadat verzoekster het huis had verlaten – niet meer in het echt in contact zijn gekomen met haar familie. Daarnaast (iv) merkt de commissaris-generaal op dat, zelfs indien geloof wordt gehecht aan verzoekers' verklaringen, zij niet aannemelijk maken dat zij geen beroep kunnen doen op bescherming, voorzien in Georgië. Ten slotte (vi) kunnen de door verzoekers neergelegde documenten, omwille van de in de bestreden beslissingen vervatte redenen, aan de voorgaande vaststellingen niets wijzigen.

In de bestreden beslissingen wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoekers er in de voorliggende verzoekschriften niet in slagen om voormelde motieven van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen. Verzoekers beperken zich tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerleggen of ontcrachten en een beweerd vrees voor vervolging niet aannemelijk maken.

3.3.8.2. Na lezing van de administratieve dossiers besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet naar zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.3.8.3. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing die ten aanzien van hem genomen werd een loutere standaardmotivering betreft, merkt de Raad op dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoeker duidelijk blijkt dat de motieven die erin opgenomen zijn betrekking hebben op de individuele situatie van verzoeker en dat er bezwaarlijk gesteld kan worden dat er sprake is van een standaardmotivering. Verzoekster van haar kant hekelt in haar verzoekschrift dat de commissaris-generaal zich in de ten aanzien van haar genomen bestreden beslissing beperkt tot het louter verwijzen naar de motieven van de bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoeker zonder rekening te houden met de aan haar bijzondere eigen omstandigheden. Gelet op de verbondenheid van het asielrelaas van verzoekers – een echtpaar dat samen Georgië zou zijn ontvlucht door de problemen die zij kenden omwille van hun religie – verwees de commissaris-generaal in de beslissing die ten aanzien van verzoekster werd genomen naar de beslissing genomen ten aanzien van verzoeker. Deze handelwijze betekent geenszins dat het verzoek van verzoekster niet ernstig of niet individueel werd onderzocht en dat zij geen eigen beslissing kreeg. Immers dient te worden vastgesteld dat in

de ten aanzien van verzoeker genomen beslissing, waarnaar de verwerende partij verwijst in de ten aanzien van verzoekster genomen beslissing, terdege rekening gehouden werd met de aangehaalde eigen problemen van verzoekster alsook met haar verklaringen. Tevens biedt verzoekster geen verduidelijking welke bijzondere omstandigheden eigen aan haar persoon niet in rekening werden gebracht of hoe dit tot een andere beslissing had kunnen leiden.

3.3.8.4. Vervolgens treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat het gedrag van verzoekers na hun vertrek uit Georgië reeds de ernst van de door hen ingeroepen problemen ondermijnt.

In eerste instantie dient erop te worden gewezen dat verzoekers – nadat het niet lukte om vanuit Roemenië naar Ierland te gaan – terugkeerden naar Georgië en daar opnieuw een week verbleven (administratief dossier verzoeker, notities persoonlijk onderhoud, p. 6-7 en administratief dossier verzoekster, notities persoonlijk onderhoud, p. 11). Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt, kan echter redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen van de Europese Unie, zich zo snel mogelijk grondig informeert over de beschermingsmogelijkheden en hierna zo snel mogelijk hierop een beroep doet, hetgeen verzoekers evenwel niet hebben gedaan. Dat verzoekers in Roemenië niet om internationale bescherming verzochten, druist in tegen de door hen aangehaalde vrees voor hun leven en nood aan internationale bescherming. Het feit dat verzoekers daarentegen terugkeerden naar Georgië is nog minder in overeenstemming te brengen met de vrees die zij beweren te koesteren, waarbij zij zelfs vreesden om gedood te worden. Het feit dat, op het moment dat zij reeds in een lidstaat van de Europese Unie zijn gaan beseffen dat het niet lukte om door te reizen naar een andere lidstaat van de Europese Unie alwaar zij om internationale bescherming wensten te verzoeken, zij er eerder voor kiezen om terug te keren naar hun land van herkomst dan bescherming te zoeken in de lidstaat van de Europese Unie waar zij op dat moment toch al waren, ondermijnt de ernst van hun vrees voor vervolging.

De Raad benadrukt in deze vooreerst dat het hebben van een voorkeur van een land waar men internationale bescherming wil indienen, geenszins volstaat om afbreuk te doen aan de voormelde vaststellingen. Wanneer verzoekers hier tijdens hun persoonlijke onderhouds op gewezen werden, verklaarden zij dat hun kennis, die hen naar Ierland zou brengen, bleef aandringen dat hij nogmaals zou proberen, dat hij hen adviseerde om terug te keren naar Georgië en dat zij op dat moment niet naar een ander land van de Europese Unie gingen om internationale bescherming te verzoeken omdat die kennis zijn ideeën bleef opdringen (administratief dossier verzoeker, notities persoonlijk onderhoud, p. 8, 18 en administratief dossier verzoekster, notities persoonlijk onderhoud, p. 11). Deze verklaringen zijn geenszins afdoende. Verzoekers kunnen zich niet verschuilen achter het advies van derden en zijn zelf verantwoordelijk voor het door hen gesteld gedrag. Daarnaast verklaarden zij dat zij in een huurappartement verbleven en dat niemand op de hoogte was van hun terugkeer (administratief dossier verzoeker, notities persoonlijk onderhoud, p. 18). In de verzoekschriften betogen verzoekers in dezelfde lijn dat zij slechts voor een zeer beperkte periode terugkeerden, zijnde zeven dagen, dat zij in een appartement in Tbilisi – meer dan 400 kilometer van Batumi en 45 kilometer van Dusheti – woonden, en dat niemand wist dat ze er waren. Indien zij werkelijk een vrees voor vervolging hebben vanwege hun religie, dit zowel ten aanzien van specifieke personen als ten aanzien van de Georgische samenleving in zijn geheel die niet tolerant is ten aanzien van getuigen van Jehova's, blijft het – ondanks deze voorzorgsmaatregelen – bevreemdend dat verzoekers, op het moment dat zij reeds in een lidstaat van de Europese Unie zijn gaan beseffen dat het niet lukte om door te reizen naar een andere lidstaat van de Europese Unie alwaar zij om internationale bescherming wensten te verzoeken, geen internationale bescherming zouden verzoeken in die eerste lidstaat van de Europese Unie, doch zouden beslissen om terug te keren naar het land waar zij deze vrees koesteren. Verzoekers kunnen geenszins gevolgd worden dat het gegeven dat zij bij hun terugkeer naar Georgië ondergedoken moesten leven juist aantoonde dat zij nood aan internationale bescherming hebben. Deze terugkeer – ondanks de korte duur ervan en hun ondergedoken bestaan – doet afbreuk aan de ernst van hun vermeende problemen. Hun betoog dat zo een leven echter niet in overeenstemming is met de menselijke waardigheid en de vrijheid van religie en dat zij het recht hebben om “*een leven van zelfbeschikking*” te leiden, waarin zij hun geloof kunnen uitoefenen zonder zich te verstoppen, doet geen afbreuk aan de voormelde pertinente vaststellingen. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat uit het bovenvermelde duidelijk blijkt dat hun terugkeer naar Georgië het gevolg was van het feit dat zij er niet in slaagden van Roemenië naar Ierland te geraken. Zij hadden dus reeds de beslissing gemaakt om hun land van herkomst te verlaten en (in Ierland) om internationale bescherming te vragen. Hun terugkeer naar Georgië kan dan ook niet verschoond worden onder het voorwendsel dat hun vertrek een moeilijke beslissing was.

Vervolgens dient erop te worden gewezen dat verzoekers nadien opnieuw Georgië verlieten en vervolgens naar Frankrijk gingen waar zij ongeveer een week verbleven. Verzoeker verklaarde dat zij daar geen verzoek om internationale bescherming indienden, omdat zij opnieuw naar Ierland wilden gaan en op voorhand hadden afgesproken dat – indien het niet zou lukken om naar Ierland te gaan – zij internationale bescherming zouden verzoeken in België (*ibid.*, p. 8). De Raad herhaalt dat van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt, redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen van de Europese Unie, zich zo snel mogelijk grondig informeert over de

beschermingsmogelijkheden en hierna zo snel mogelijk hierop een beroep doet. Het hebben van een voorkeur van een land waar men internationale bescherming wil indienen, kan hier – zo weze herhaald – geenszins verschoning bieden.

Uit de hierboven beschreven handelswijze van verzoekers blijkt dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtten, maar het belangrijker vonden een land te zoeken dat precies aan hun verwachtingen voldeed, hetgeen niet te rijmen valt met een daadwerkelijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in hun land van herkomst. Deze vaststelling ondermijnt dan ook wel degelijk reeds de ernst van de door hen voorgehouden problemen.

3.3.8.5. Voorts beaamt de Raad volgende pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal inzake verzoekers' problemen met de voormalige vrienden van verzoeker, zijn paternale neven en voorbijgangers en de vrees die zij in dit verband koesteren.

3.3.8.5.1. In eerste instantie oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden het volgende:

“Met betrekking tot uw verklaringen dat u door uw voormalige vriendenkring werd beledigd en bedreigd, waarbij het eenmaal tot fysiek geweld kwam (CGVS, p. 10-13), dat jullie beledigd werden door mensen in het openbaar (CGVS, p. 11) en dat jullie bedreigd en beledigd werden door uw paternale neven (CGVS, p. 5-6 & CGVS K., p. 8), dient vooreerst opgemerkt te worden dat deze feiten betreurenswaardig zijn, maar dat deze naar aard, intensiteit en draagwijdte niet kunnen worden beschouwd als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.”

Waar verzoekers in de verzoekschriften opperen dat daden van vervolging kunnen bestaan uit zowel fysiek als geestelijk geweld, verduidelijkt de Raad dat daden van vervolging zowel fysiek als geestelijk geweld kunnen omvatten, doch dat niet elke vorm van fysiek of geestelijk geweld als vervolging zal worden aangemerkt. Deze dienen immers voldoende zwaarwichtig te zijn. In deze oordeelt de Raad dat de commissaris-generaal terecht stelde dat het fysiek en geestelijk geweld waaraan verzoeker(s) werden onderworpen vanwege de vrienden van verzoeker, zijn paternale neven en mensen op straat onvoldoende zwaarwichtig is om als vervolging te kunnen worden aangemerkt. Voorts menen verzoekers in de verzoekschriften dat het feit dat verzoeker voldoende integriteit en zelfbeheersing aan de dag kon leggen door niet toe te geven aan de provocaties, niet tegen hem kan worden gebruikt om te besluiten dat het ondergane geweld niet ernstig was. In zoverre verzoekers hiermee insinueren dat er omwille van het gedrag van verzoeker geen fysiek geweld plaatsvond en dat dit niet aan hem verweten kan worden, merkt de Raad op dat het gegeven dat verzoeker geen fysiek geweld gebruikte, niet betekent dat er geen fysiek geweld heeft plaatsgevonden. In ieder geval kunnen verzoekers – gelet op het voorgaande – niet gevolgd worden dat het gegeven dat er geen fysiek geweld zou geweest zijn, tegen hen wordt gebruikt.

3.3.8.5.2. Verder leggen verzoekers tegenstrijdige verklaringen af over het fysiek geweld dat tegen verzoeker werd gebruikt:

“U verklaarde immers dat u enkele slagen kreeg van uw vrienden in februari of maart 2023, dat u daardoor een opengesprongen lip had en dat u 2 à 3 dagen na dit incident uw echtgenote hiervan op de hoogte bracht (CGVS, p. 11-12). Uw echtgenote verklaarde echter dat er geen fysiek geweld werd gebruikt tegen u, maar dat u telkens werd geprovoceerd tot een vechtpartij. Ze dacht dat u nooit echt slagen heeft gekregen (CGVS K., p. 9). Toen zij gewezen werd op uw verklaringen, verklaarde zij dat ze zich dat niet kon herinneren en dat er wel duwen en trekken was (CGVS K., p. 9). Het is echter bijzonder opmerkelijk dat uw echtgenote zich niet zou kunnen herinneren dat u daadwerkelijk geslagen bent. Zeker gezien het feit dat de enige keer was en dit incident nog dit jaar heeft plaatsgevonden. Bovendien dient opgemerkt te worden dat u bij de DVZ verklaarde dat u een paar keer werd geslagen door uw vrienden (Vragenlijst CGVS, vraag 5), terwijl uit uw CGVS-verklaringen blijkt dat het eenmalig was. Na confrontatie verklaarde u dat u bedoelde dat ze verschillende keren fysiek wilden aanvallen, maar dat het misschien niet genoeg verduidelijkt was (CGVS, p. 17). Dit is echter geen afdoende verklaring, aangezien er een groot verschil is tussen enerzijds daadwerkelijk meermaals geslagen worden en anderzijds een poging tot gebruik van fysiek geweld. Bijgevolg ondermijnt dit de geloofwaardigheid van het feit dat er ooit fysiek geweld tegen u werd gebruikt door uw vrienden.”

Verzoekers' verwijzing in de verzoekschriften naar het gegeven dat daden van vervolging zowel fysiek als geestelijk geweld kunnen omvatten doet geen afbreuk aan het gegeven dat verzoekers onderling tegenstrijdig zijn in hun verklaringen over de stelling dat verzoeker al dan niet het slachtoffer werd van fysiek geweld. Waar verzoekers in de verzoekschriften betogen dat het feit dat verzoeker voldoende integriteit en zelfbeheersing aan de dag kon leggen door niet toe te geven aan de provocaties niet tegen hem kan worden gebruikt, herhaalt de Raad dat het gegeven dat verzoeker geen fysiek geweld gebruikte, niet betekent dat er geen fysiek geweld heeft plaatsgevonden. In zoverre ervan uitgegaan wordt dat verzoekers in de verzoekschriften hiermee toch wensen te benadrukken dat er geen fysiek geweld was, merkt de Raad op dat

dit geen afbreuk doet aan het gegeven dat verzoeker verklaarde dat hij slachtoffer werd van fysiek geweld, terwijl verzoekster dit ontkende. Verzoekers laten verder met dit betoog de pertinente overweging, dat verzoeker doorheen de administratieve procedure tegenstrijdige verklaringen aflegde over het aantal keer dat hij het slachtoffer werd van fysiek geweld, volledig onverlet.

3.3.8.5.3. Daarnaast ondermijnen de gedragingen van verzoekers de ernst van hun vrees voor vervolging door verzoekers voormalige vrienden, zijn paternale neven en mensen op straat. De bestreden beslissingen overwegen in deze terecht het volgende:

“U verklaarde immers dat u bent opgegroeid in Dusheti, dat iedereen elkaar kende en dat u de laatste 7 à 8 jaren voor uw vertrek op hetzelfde adres in Dusheti woonde met uw echtgenote (CGVS, p. 3; 10). Het is bijzonder opmerkelijk dat u en uw echtgenote doorheen de afgelopen jaren geen stappen hebben ondernomen om te verhuizen of op een andere manier probeerden om de problemen te ontvluchten. U verklaarde immers dat uw problemen met uw voormalige vrienden rond 2017 waren begonnen en dat zij u en uw gezin telkens wanneer zij jullie tegenkwamen, beledigden en bedreigden (CGVS, p. 10; 13). Bovendien wisten zij waar u woonde en kwamen zij op feestdagen dronken naar uw huis om u te provoceren (CGVS, p. 10; 13). Daarnaast hadden uw neven eveneens een verblijfplaats in Dusheti en waren zij op de hoogte van uw verblijfplaats (CGVS, p. 6). Binnen deze context is het dan ook bevreemdend dat u de afgelopen jaren in Dusheti op hetzelfde adres bleef wonen. U verklaarde dat jullie nadachten om te verhuizen, maar dat jullie daartoe geen concrete stappen hebben gezet. U verklaarde dat jullie geloof nergens zou worden aanvaard, dat het financieel moeilijk zou geweest zijn, dat u uw leven dan van nul moet herbeginnen en dat jullie niet naar het westen van Georgië konden, omdat de familie van uw echtgenote daar woonde (CGVS, p. 17-18). Bovendien verklaarde u dat u niet sneller Georgië verliet, omdat het een moeilijke beslissing is en omdat jullie hoopten dat de situatie zou verbeteren (CGVS, p. 18). Er kan echter verwacht worden dat, indien de problemen met uw neven, voormalige vrienden en voorbijgangers dermate problematisch waren, dat jullie eerder stappen zouden ondernemen om de problemen te ontvluchten. Bijgevolg ondermijnt dit in sterke mate de ernst van jullie vrees voor vervolging voor uw voormalige vrienden, uw neven en de mensen in het openbaar. Daarnaast dient met betrekking tot uw neven opgemerkt te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u beledigd en bedreigd werd door hen op familiale bijeenkomsten zoals begrafenissen (CGVS, p. 6). Het feit dat u – ondanks hun beledigingen en bedreigingen – toch nog naar die bijeenkomsten ging, ondermijnt eveneens de ernst van uw vrees voor uw neven. Ter volledigheid dient ook nog opgemerkt te worden dat u verklaarde dat u – nadat u geslagen was – niet naar de politie stapte omdat u het niet nodig vond om voor deze feiten bij de politie te gaan (CGVS, p. 17). Dit ondermijnt opnieuw de ernst van uw vrees voor vervolging door uw voormalige vriendenkring.”

Waar verzoekers in de verzoekschriften in deze wijzen op het gegeven dat verzoekster, vanwege de problemen met haar familie, reeds naar Dusheti verhuisde om bij verzoeker te gaan wonen en het incident met haar broer in juni 2022 voor hen de druppel was, wijst de Raad erop dat verzoekers tevens een vrees uitten ten aanzien van vrienden, familie en mensen op straat in Dusheti en dat het opmerkelijk is dat zij – ondanks dat zij sinds de komst naar Dusheti van verzoekster die al getuige van Jehova was en waarna verzoeker dit ook werd, al jaren problemen hebben in het dorp vanwege hun geloofsovertuiging – geen poging ondernamen om het dorp te verlaten en elders te gaan wonen. Dat verzoekster reeds verhuisde naar Dusheti vanwege de problemen met haar familie doet hier geen afbreuk aan. Waar verzoekers betogen dat men nergens in Georgië tolerant is ten aanzien van getuigen van Jehova, merkt de Raad op dat uit recente beschikbare algemene informatie blijkt dat de situatie van deze religieuze minderheid in Georgië de laatste jaren aanzienlijk verbeterd is (COI Focus, “Algemene situatie Georgië”, 11 december 2023, p. 87-88). Hypothetische problemen elders in Georgië kunnen niet verklaren waarom zij niet vertrokken uit Dusheti, alwaar ze concrete problemen zouden gekend hebben.

3.3.8.5.4. Ten slotte is het opmerkelijk dat verzoekers voormalige vrienden en neven – indien zij hen daadwerkelijk zouden willen doden – niet sneller verdere stappen zouden ondernemen tegen hen. Dit wordt in de bestreden beslissingen terdege als volgt onderbouwd:

“Tot slot is het opmerkelijk dat uw voormalige vrienden of neven – indien zij u daadwerkelijk zouden willen doden – niet sneller verdere stappen zouden ondernemen tegen u. Zeker binnen de door u geschetste context van uw jarenlange verblijf in Dusheti en het feit dat zij op de hoogte waren van uw verblijfplaats. Wanneer u hierop gewezen werd, verklaarde u dat u veel angst kreeg door alle beledigingen en bedreigingen die u al jaren moet aanhoren en dat u niet wilde wachten tot het moment waarop ze echt met u afrekenen (CGVS, p. 17). Er kan echter niet worden ingezien waarom zij – indien zij daadwerkelijk iets wilden doen – niet sneller stappen zouden ondernemen tegen u. Bijgevolg ondermijnt dit eveneens de ernst van de vervolgingsfeiten door uw voormalige vrienden en neven.”

Verzoekers laten deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn, volledig onverlet, zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer, onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

3.3.8.6. Tevens kunnen er vraagtekens geplaatst worden bij de ernst van de problemen met de familie van verzoekster.

3.3.8.6.1. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat – hoewel het bijzonder betreuenswaardig is dat verzoekster tijdens haar jeugd door haar tante werd mishandeld, dat zij zowel de huishoudelijke taken als zwaar fysiek werk moest doen en dat zij door haar neef en nicht werd mishandeld – er met haar familie nauwelijks problemen zijn geweest nadat zij haar huis had verlaten toen ze achttien jaar oud was, zijnde in 2010. Vervolgens wordt door de commissaris-generaal in dit verband op het volgende gewezen:

“Uw echtgenote verklaarde dat zij haar tante enkele jaren na jullie huwelijk had gecontacteerd. Zij hoopte dat haar tante was gekalmeerd en dat u kennis kon maken met uw schoonfamilie. Haar tante begon uw echtgenote echter te bedreigen en sindsdien heeft zij geen contact meer gehad (CGVS K., p. 5-6). Daarnaast werd uw echtgenote 3 jaar geleden eenmaal opgebeld door één van haar zussen, die haar uitschold. Bovendien probeerde diezelfde zus haar vorig jaar of een jaar eerder te vinden via Facebook (CGVS, K., p. 8; 10). Hoewel deze feiten betreuenswaardig zijn, kunnen deze naar aard, intensiteit en draagwijdte niet worden beschouwd als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Tot slot verklaarde uw echtgenote dat zij in juni 2022 - toen zij op bezoek was bij de zus van de echtgenote van haar neef, genaamd Kh., die eveneens een Jehovahgetuige was – op de hoogte kwam van de bedreigingen van haar broer en neef (CGVS K., p. 5-6). Zij vernam toen dat haar neef had gezegd dat hij haar kapot zou maken en dat hij haar nooit zou aanvaarden (CGVS K., p. 5-6). Toen uw echtgenote enkele foto's plaatste met Kh., belde de zus van Kh. haar op en zij zei dat uw echtgenote moest vertrekken, omdat de neef van uw echtgenote haar aan het bedreigen was (CGVS K., p. 5-6). Bovendien vernam uw echtgenote toen dat haar broer jullie bedreigde met de dood (CGVS K., p. 7-8). Uw echtgenote verklaarde dat haar tante uw schoonbroer had opgezet tegen jullie (CGVS K., p. 5). Er dient echter opgemerkt te worden dat jullie sindsdien geen concrete bedreigingen of problemen hebben gehad door toedoen van de familie van uw echtgenote. Het feit dat jullie nog een jaar na deze doodsb bedreigingen in Dusheti blijven leven zonder te verhuizen of andere stappen te ondernemen en zonder verdere concrete bedreigingen vanwege de familie van uw echtgenote, ondermijnt in sterke mate de ernst van deze problemen.”

Met het louter herhalen van hun verklaringen slagen verzoekers er geenszins in afbreuk te doen aan de voormelde pertinente en in de administratieve dossiers steun vindende vaststellingen. Waar verzoekers in de verzoekschriften benadrukken dat het incident in juni 2022 voor hen de druppel was, benadrukt de Raad dat het een gegeven is dat zij na dit incident niet trachtten te verhuizen, wat opmerkelijk is. Dat verzoekster, omwille van haar problemen met haar familie reeds naar Dusheti verhuisde, om bij verzoeker te gaan wonen, doet geen afbreuk aan het feit dat het opmerkelijk is dat zij – na de bedreigingen die haar broer, die wellicht wist waar zij in Dusheti woonde, in juni 2022 ten aanzien van hen uitte – geen poging ondernamen om elders te gaan wonen in Georgië. Dat verzoekers nooit immuun zullen zijn voor haar familie, die haar ook online of telefonisch trachtten te contacteren, neemt niet weg dat als zij elders zouden gaan wonen zonder dat haar familie dit zou weten, dit hen redelijkerwijze zou verhinderen hun bedreigingen uit te voeren. Waar verzoekers in deze andermaal zouden verwijzen naar het gegeven dat men nergens in Georgië tolerant is ten aanzien van getuigen van Jehova, verwijst de Raad naar het bovenvermelde. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat, indien het incident van juni 2022 werkelijk de druppel was voor hen en zij werkelijk meenden nergens anders naar Georgië te verhuizen, niet in te zien valt waarom zij dan nog maar liefst een jaar wachtten om het land te verlaten. In deze context kan het gegeven, dat dit een moeilijke beslissing is, geen verschuiving bieden voor dit gegeven.

3.3.8.6.2. Bovendien dient te worden gewezen op het feit dat verzoekers sinds 2010 – nadat verzoekster het huis van haar familie verliet – niet meer in het echt in contact zijn gekomen met de familie van verzoekster. Dienaangaande wordt door de commissaris-generaal terecht het volgende aangehaald:

“U verklaarde immers dat u de familieleden van uw echtgenote niet kende, dat u nooit persoonlijk bedreigd bent door hen en dat zij nooit naar jullie huis in Dusheti zijn gekomen (CGVS, p. 14). Uw echtgenoot verklaarde dat zij eveneens – sinds zij het huis verliet – in het echt geen contact meer heeft gehad met haar familie (CGVS K., p. 6). Zij verklaarde dat haar familie haar zocht aan bijeenkomsten van de Jehovahgemeenschap voor jullie trouwden, maar dat dit ondertussen gestopt is (CGVS K., p. 8). Aangezien jullie trouwden op 28 augustus 2013 (CGVS, p. 5), betekent dit dat haar familie daar al ongeveer 10 jaar geleden mee stopte. Uw echtgenote verklaarde dat haar familie wellicht wist waar jullie woonden, maar zij verklaarde eveneens dat haar familie niet naar jullie huis kwam (CGVS K., p. 6; 8). Het feit dat er de afgelopen 10 jaar geen ontmoetingen in het echt hebben plaatsgevonden tussen enerzijds u en uw

echtgenote en haar familie anderzijds, ondermijnt de ernst van de problemen die jullie hadden vanwege haar familie.”

Verzoekers brengen in de verzoekschriften niets bij dat de voormelde pertinente bevindingen in een ander daglicht kan plaatsen.

3.3.8.6.3. De voormelde vaststellingen doen afbreuk aan de ernst van de ingeroepen vrees. Indien verzoeksters familie daadwerkelijk verdere stappen zou willen ondernemen tegen verzoekers, kan redelijkerwijze verwacht worden dat zij dat eerder zouden gedaan hebben. Toen verzoekster hier tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal op gewezen werd, verklaarde zij dat haar familie dat niet zelf zou doen en dat zij iemand anders tegen hen zouden opzetten. Ze verklaarde dat ze haar blijven bedreigen en op een goed moment wachten om iets te doen (administratief dossier verzoekster, notities persoonlijk onderhoud, p. 10). Door andermaal te verwijzen naar loutere bedreigingen wordt geenszins afbreuk gedaan aan de vaststellingen onder punt 3.3.8.6.1 en 3.3.8.6.2. van het onderhavig arrest, alsook aan het gegeven dat het weinig aannemelijk is dat verzoeksters familie – indien zij hen werkelijk willen treffen – niet sneller concrete stappen zouden ondernemen. Mede gelet op het voorgaande brengen verzoekers hier in hun verzoekschriften geen dienstig verweer tegen in.

3.3.8.7. Wat betreft de problemen die verzoekers' dochter in Georgië ondervond en de vrees die zij voor haar koesteren, overweegt de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen op goede gronden nog het volgende:

“Tot slot verklaarde u dat uw dochter gepest werd op school en dat u schrik hebt dat zij zich hierdoor niet zal kunnen ontwikkelen op een normaal psychologisch niveau (CGVS, p. 18). Uit uw verklaringen blijkt echter dat deze pesterijen onvoldoende zwaarwichtig zijn om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. U verklaarde dat zij verbaal werd beledigd omdat zij niet deelnam aan feestdagen of verjaardagen (CGVS, p. 19). U verklaarde dat uw echtgenote dit heeft aangeklaagd bij de school, maar dat zij geen stappen hebben ondernomen (CGVS, p. 19). Deze pesterijen zijn betreurenswaardig, maar kunnen naar aard, intensiteit en draagwijdte niet worden beschouwd als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien verklaarde u dat u nooit hebt overwogen om uw dochter naar een andere school te sturen, omdat u dan ook moest verhuizen. U verklaarde dat er in Dusheti 2 scholen waren, maar dat ze in een andere school hetzelfde probleem zou hebben (CGVS, p. 19). Het feit dat u echter geen verdere stappen hebt ondernomen om deze problemen aan te pakken, ondermijnt de ernst ervan.”

Verzoekers laten deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn, volledig onverlet, zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer, onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

3.3.8.8. De Raad stelt verder vast dat verzoekers, nog daargelaten de voorgaande vaststellingen, alleszins niet aannemelijk maken dat zij voor wat betreft deze problemen geen of onvoldoende beroep konden doen – of bij een eventuele herhaling/verderzetting van deze problemen bij terugkeer naar Georgië zouden kunnen doen – op de hulp en/of bescherming voorzien in Georgië.

In dit verband dient erop te worden gewezen dat van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat deze eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land en dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien de verzoeker om internationale bescherming geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A, (2), van het Verdrag Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de verzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de verzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds.

Luidens artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet wordt bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van deze wet in het algemeen geboden wanneer de Staat of partijen of organisaties, inclusief internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van het grondgebied beheersen, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

De Raad stelt vast dat uit de recente “COI Focus” betreffende “Georgië – Algemene situatie” van 11 december 2023, waarnaar in de aanvullende nota van de verwerende partij van 23 februari 2024 verwezen wordt en waarnaar de weblink is opgenomen, blijkt dat er in Georgië redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade zijn getroffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Uit voormelde informatie blijkt immers dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de *Public Defender*, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van *Legal Aid Service* voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo's, waaronder GYLA, *Human Rights Center* en *Rights Georgia*, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is. Uit de beschikbare COI Focus van 11 december 2023 blijkt dat een dergelijk gebrek aan bescherming voornamelijk voorkomt in *highprofile*-zaken, waarbij hooggeplaatste opposanten van het huidige regime of hooggeplaatste figuren uit het vorige regime gerechtelijk vervolgd worden. Dergelijke zaken worden doorgaans gemonitord door de *Public Defender* en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven.

De Raad stipt hierbij nog aan dat bescherming die de nationale overheid biedt, doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

Er kan worden besloten dat de Georgische autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids-)problemen in het algemeen aan alle onderdanen voldoende bescherming kunnen bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers werpen hier geen ander licht op.

Het komt bijgevolg aan verzoekers zelf toe om in hun individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming hebben uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in hun individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van hen niet kan worden verwacht dat zij zich (opnieuw) tot de Georgische overheden wenden om bescherming te vragen.

In weerwil tot wat verzoekers in de verzoekschriften voorhouden, wordt aldus niet van hen verwacht dat zij bewijs leveren voor een negatief feit, zijnde het stilzitten van de autoriteiten. De Raad benadrukt dat zij moeten aantonen dat in hun individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, dan wel dat niet redelijkerwijze van hen kan worden verwacht dat zij zich wenden tot de Georgische overheid voor bescherming. Dat eerste scenario dienen zij te bewijzen door aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming hebben uitgeput. Verzoekers slagen er niet in het voormelde aannemelijk te maken.

Wat betreft bescherming door de Georgische politie, wordt in de bestreden beslissingen op goede gronden het volgende overwogen:

“Vooreerst blijkt dat jullie geen bescherming zochten bij de politie (CGVS, p. 14 & CGVS K., p. 8). Om te beginnen verklaarde u dat de politie niets deed bij zulke dreigementen. Hiervoor baseerde u zich op het feit dat het dagdagelijks gebeurde dat de politie niets ondernam als bijvoorbeeld een moeder hulp zocht tegen haar zoon, maar die zoon zijn moeder toch iets kon aandoen (CGVS, p. 14-15). Bovendien verklaarde u dat ze in uw concrete geval niet konden helpen, omdat de politie in zulke gevallen niets doet en omdat de politie wacht tot het ernstig is en dat – als ze dan ingrijpen – het te laat is (CGVS, p. 15). Zulke algemene en onpersoonlijke verklaringen zijn vanzelfsprekend niet afdoende. Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat de politie in uw concrete geval geen bescherming zou kunnen bieden. Daarnaast verklaarde u dat u geen

klacht wilde indienen tegen de mensen die u bedreigen, omdat een klacht hen enkel geïrriteerder zou maken en er mogelijks voor zou zorgen dat zij hun dreigementen in werkelijkheid omzetten (CGVS, p. 15). Hieruit blijkt geenszins dat de politie niet in staat zou zijn om u – indien u daadwerkelijk klacht zou indienen – te beschermen.

[...]

Met betrekking tot uw schoonbroer dient opgemerkt te worden dat uit de verklaringen van u en uw echtgenote blijkt dat uw schoonbroer werd veroordeeld en tot op heden in de gevangenis zit (CGVS, p. 14). Hieruit blijkt duidelijk dat de politie in staat is om stappen te ondernemen tegen hem. U verklaarde echter dat de politie jullie niet zou kunnen beschermen tegen uw schoonbroer, omdat – als u klacht indient – ook bewijzen moet hebben. Indien u geen bewijzen had, zou u kunnen beschuldigd worden van smaad (CGVS, p. 15). Wanneer u werd gevraagd of u bescherming zou kunnen zoeken als uw schoonbroer vrijkomt en jullie daadwerkelijk bedreigd of lastigvalt, verklaarde u dat uw schoonbroer de persoon is die doet wat hij zegt en dat u de mogelijkheid niet zal hebben om bescherming te vragen (CGVS, p. 15). Uw echtgenote verklaarde eveneens dat haar broer en neef niet bang zijn van de politie en dat ze niet te stoppen zijn (CGVS K., p. 9). Dit zijn echter geen afdoende verklaringen. Er kan verwacht worden dat – indien u en uw echtgenote zich daadwerkelijk bedreigd voelen door uw schoonbroer – jullie bescherming zoeken bij jullie nationale autoriteiten. Hierbij dient gewezen te worden op het feit dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden. Hierbij dient opnieuw benadrukt te worden dat uit uw verklaringen eveneens de welwillendheid van de politie blijkt. Bovendien dient gewezen te worden op het feit dat uw schoonbroer reeds eerder werd veroordeeld. Toen u hierop gewezen werd, verklaarde u dat wat gebeurde in Georgië, aantoonde dat zij niets ondernemen en dat u enkel zou zeggen dat het de moeite waard is, als u voorbeelden kon geven waarbij de politie effectief iets ondernamen (CGVS, p. 15). Zulke algemene en onpersoonlijke verklaringen zijn niet afdoende. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u en uw echtgenote geen bescherming zouden kunnen zoeken tegen uw schoonbroer.”

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden allen steun in de administratieve dossiers. Verzoekers kunnen geenszins gevolgd worden waar zij in de verzoekschriften insinueren dat louter op basis van het gegeven dat verzoeksters broer in de gevangenis zit, besloten wordt dat zij kunnen rekenen op bescherming door de Georgische politie. Het is het geheel van de hierboven en -onder weergegeven en pertinente elementen op basis waarvan de commissaris-generaal terdege tot dit besluit kwam. Dat verzoeksters broer in de gevangenis zit, zij het voor feiten die los staan van de problemen die hij met verzoekers had, is een bijkomende indicatie dat de Georgische autoriteiten afdoende bescherming bieden aan hun burgers, alsook voor het gegeven dat zij in hun individueel geval beroep zullen kunnen doen op afdoende bescherming door de Georgische politie. Voorts opperen verzoekers in de verzoekschriften dat verzoekster verklaarde dat de broers van haar tante voor de Georgische autoriteiten werken (administratief dossier verzoekster, notities persoonlijk onderhoud, p. 6). Verzoekers maakten echter nergens in de administratieve procedure duidelijk dat dit in het verleden impact had of bij terugkeer impact zal hebben op hun mogelijkheden om bescherming te zoeken. Noch tijdens hun persoonlijk onderhoud, noch in de verzoekschriften verduidelijken zij verder welke jobs deze familieleden hadden of hoe zij de Georgische politie zouden kunnen beïnvloeden.

In weerwil tot wat verzoekers in de verzoekschriften voorhouden, wordt in de bestreden beslissingen wel degelijk rekening gehouden met het gegeven dat zij getuigen van Jehova zijn:

“Uw echtgenote verklaarde dat de politie een cynische verstandhouding heeft met de Jehovahgetuigen. Zo verklaarde zij dat de politie – wanneer jullie werden uitgescholden of werden bedreigd aan jullie bijeenkomstplaatsen – passeerde en niets ondernam (CGVS K., p. 9). Verder verwees zij naar een incident in Batoumi, waarbij werkgereedschap van boven naar beneden werd gegooid en waarbij de politie eveneens niet tussenkwam (CGVS K., p. 9). Tot slot verklaarde zij dat er beelden worden verspreid, waarbij Jehovahgetuigen worden bedreigd en uitgescholden en dat de politie niets onderneemt (CGVS K., p. 9). Niettemin er in Georgië op vlak van bescherming in geval van Jehovahgetuigen weldegelijk tekortkomingen zijn, blijkt uit de algemene informatie dat de kwaliteit van het onderzoek naar misdaden op grond van religie en de houding van de politieagenten tegenover slachtoffers verbeterd is (zie administratief dossier, blauwe map, COI Focus – Georgië: algemene situatie, p. 39-40). Bijgevolg is het louter verwijzen naar de algemene situatie op vlak van bescherming van Jehovahgetuigen niet voldoende om te concluderen dat uw autoriteiten in geval van problemen onwillig dan wel onmachtig zouden zijn om u hulp en/of bescherming te bieden. Aangezien u en uw echtgenote geen enkele poging hebben ondernomen om hulp of bescherming te zoeken bij jullie nationale autoriteiten, kan niet worden geconcludeerd dat jullie in jullie persoonlijke en concrete geval geen bescherming zouden kunnen krijgen van jullie nationale autoriteiten. Ter volledigheid dient opgemerkt te worden dat u verklaarde dat u uw problemen aanklaagde binnen uw geloofsgemeenschap. Daar werd u

onder meer geadviseerd om naar de politie te stappen als er echt iets ondernomen wordt tegen u (CGVS, p. 16). Het is dan ook opmerkelijk dat u – ondanks het advies – niet naar de politie stapte.”

Verzoekers kunnen gevolgd worden in hun betoog dat de commissaris-generaal, bij de beoordeling van hun verzoeken om internationale bescherming, rekening moet houden met de objectieve informatie in hun land van herkomst. Uit een eenvoudige lezing van voormelde passage uit de bestreden beslissingen, alsook van de hoger vermelde passages, blijkt heel duidelijk dat de verwerende partij rekening hield met de algemene informatie over Georgië. Zij besloot terecht dat uit deze informatie blijkt dat de situatie inzake bescherming van getuigen van Jehova in Georgië verbeterd is. Nergens blijkt uit deze informatie dat er in Georgië sprake is van een situatie waarin elke getuige van Jehova bescherming wordt ontzegd. Vandaar dient te worden herhaald dat het verwijzen naar de algemene situatie – met inbegrip van verwijzingen naar (minder recente) landeninformatie en rechtspraak van de Raad en het EHRM (stukken 4-9 bij de verzoekschriften die een herneming vormen van de reeds tijdens de administratieve procedure neergelegde documenten) – in deze niet afdoende is. Het verwijzen naar voorbeelden waar zij niet persoonlijk bij betrokken waren, betreft ook de algemene situatie in Georgië en is evenmin afdoende. Zoals verzoekers in de verzoekschriften zelf opwerpen, moeten zij aantonen dat zij – als getuigen van Jehova – geen bescherming genieten, aan de hand van persoonlijke voorbeelden waaruit de passiviteit van de Georgische politie blijkt. Gelet op het gegeven dat verzoekers zelf nooit enige poging ondernamen om hulp of bescherming te zoeken bij hun nationale autoriteiten, slagen zij er allerminst in dergelijke voorbeelden te verschaffen.

Wat betreft bescherming door andere overheidsinstanties of niet-overheidsinstanties, merkt de commissaris-generaal terecht het volgende op:

“Daarnaast zochten u en uw echtgenote ook geen hulp bij een andere overheidsinstantie (CGVS, p. 15 & CGVS K., p. 8). U deed dit niet, omdat de mensen die de wetten in hun handen hebben, dat niet doen. U verklaarde dat u niet kan rekenen op hen in Georgië (CGVS, p. 15). Er dient opnieuw benadrukt te worden dat zulke vage en onpersoonlijke verklaringen in geen geval een afdoende verklaring zijn. Daarnaast verklaarde u ook dat u geen bescherming zocht bij de overheid, omdat u zelf bij de overheid had gewerkt – meer bepaald als soldaat – en dat u daar uitgelachen werd omdat u zich wilde verdiepen in een ander geloof (CGVS, p. 16). Het feit dat u door uw collega's werd uitgelachen, toont geenszins aan dat u geen hulp zou krijgen van de politie of van een andere overheidsinstantie. Dit speelt zich immers af binnen een geheel andere context dan de bedreigingen door uw vrienden op straat. Bijgevolg slaagt u er niet in aannemelijk te maken dat u geen bescherming zou kunnen krijgen van uw nationale autoriteiten. Ter volledigheid dient hierbij nogmaals gewezen te worden op het feit dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn, maar niet absoluut.

Tot slot zochten jullie ook geen hulp bij een organisatie die losstaat van de overheid. U verklaarde dat u er over gehoord had, maar er niet naar toe stapte (CGVS, p. 15). U baseerde zich op het feit dat geen enkele dienst in Georgië in staat is om de religieuze discriminatie te ontwortelen, omdat degene die het moeten doen, zelf gelovig zijn (CGVS, p. 16). Zoals eerder aangegeven zijn zulke algemene en onpersoonlijke verklaringen vanzelfsprekend niet afdoende.”

Verzoekers laten deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn, volledig onverlet, zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer, onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Waar verzoekers te dezen verwijzen naar het principe van het voordeel van de twijfel, wijst de Raad op het gestelde onder punt 3.3.8.10. van het onderhavig arrest.

3.3.8.9. Verzoekers voeren voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de overige door hen in de loop van de procedure voorgelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die genoegzaam en afdoende worden toegelicht in de bestreden beslissingen, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen voorgehouden vrees voor vervolging:

“Uw documenten kunnen hier geen ander licht opwerpen. Het paspoort van u, het paspoort van uw echtgenote en de geboorteakte van jullie dochter, bevestigt louter uw en hun identiteit, hetgeen niet in twijfel wordt getrokken. De huwelijksakte bevestigt jullie huwelijk, hetgeen eveneens niet in twijfel wordt getrokken. De certificaten van uw werk, bevestigen dat u in het leger hebt gewerkt, hetgeen eveneens niet in twijfel wordt getrokken. Het medische attest van uw echtgenote waarbij ze bloedtransfusie verbiedt, de foto van uw echtgenote aan de pioniersschool van de Jehovahgetuigen in 2018 in Georgië, de foto van uw echtgenote die standdienst heeft in Dusheti, de deelnamekaart van uw echtgenote aan een congres van Jehovahgetuigen in juni 2023, de foto's van u en uw echtgenote op datzelfde congres en de foto van u met Jehovahgetuigen in België, bevestigt het feit dat jullie Jehovahgetuigen zijn, hetgeen eveneens niet in twijfel wordt getrokken. Tot

slot dient met betrekking tot de arresten en de artikels die u neerlegde opgemerkt te worden dat deze enerzijds betrekking hebben op derden maar niet op u persoonlijk, en anderzijds handelen over de algemene situatie van Jehovagetuigen in Georgië, hetgeen de bovenstaande beoordeling niet kan wijzigen. Ter volledigheid dient opgemerkt te worden dat het frappant is dat u geen kennis had van deze arresten en artikels. U verklaarde dat u kennis moest nemen van de documenten, maar de taal niet sprak (CGVS, p. 8). Er kan echter verwacht worden dat u – indien u deze documenten neerlegt ter staving van uw eigen verzoek – enige kennis heeft over de documenten of op z'n minst kan vertellen waarom u die neerlegde.”

De Raad stipt dienaangaande nog aan dat de door verzoekers bij hun verzoekschriften gevoegde stukken 4-19 slechts een herneming zijn van wat zij reeds tijdens de administratieve procedure hebben neergelegd.

3.3.8.10. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekers in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekers geen gronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maken.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekers.

3.3.8.11. In acht genomen hetgeen voorafgaat kan in hoofde van verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

3.3.9. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.9.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekers geen concrete elementen aanbrengen op basis waarvan het bestaan van een reëel risico op de doodstraf of executie in hun hoofde kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Georgië.

3.3.9.2. In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, met uitzondering van het gegeven dat deze problemen geen verband houden met de criteria van het Verdrag van Genève.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviséerd. Verzoekers maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Georgië zouden hebben gekend.

3.3.9.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat er heden in hun land en regio van herkomst een situatie heerst van willekeurig geweld als gevolg van een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of persoon impliceert, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

3.3.9.4. Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Georgië een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.3.10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekers bij het commissariaat-generaal uitvoerig werden gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouden kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten en konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van hun advocaat en een tolk die het

Georgisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.12. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in de administratieve dossiers.

3.3.13. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.14. Waar verzoekers vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekers echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming in de voorliggende zaken zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. De verzoeken tot vernietiging kunnen bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend vierentwintig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS